

Євген Шако – член учнівської ради
ДПТНЗ «МПАЛ ім. М. Данканича»
Віталій Симодейко – командир 22 групи
трактористів

БОЯТИСЯ ТРЕБА НЕ СМЕРТІ, А ПУСТОГО ЖИТТЯ

Ніхто більшої любови не має
над ту,
як хто свою душу поклав би за
друзів своїх
Євангеліє від Св. Іоана

Президент України Петро Порошенко під час проведення маршу незалежності 24 серпня 2015 року сказав: «Війна за Незалежність усе ще триває. І перемогти в ній можна, лише поєднуючи оборонні зусилля, дипломатичний хист, політичну відповідальність. І — залізну витримку».

Саме цю колосальну витримку демонструють наші військові на сході України. Вони чують слова «окупанти», «агресори», «вбивці», «найманці». Їх обстрілюють забороненими резолюціями ООН боєприпасами. Але вони щохвилини, щодня з честю виконують головне завдання — стоять на сторожі своєї Батьківщини — України.

«Боятися треба не смерті, а пустого життя» - такий запис незадовго до загибелі залишив в соціальній мережі солдат-прикордонник Штолцель Вільгельм. 11 липня о 4:30 ранку бойовики здійснили залп з установки «Град» по позиції прикордонників у Луганській області в районі пункту пропуску «Довжанський». Там обірвалося життя 22-річного юнака...

25 травня 1992 року в місті Мукачеві Закарпатської області народився хлопчик. Його батьки Наталія Василівна та Володимир Андрійович назвали малюка Вільгельмом. Безтурботні дитячі дні дуже швидко минули. Вже 2013 року на радість своєї родини Вільгельм закінчив навчання в Ужгородському національному університеті за кваліфікацією фахівця з розробки та тестування програмного забезпечення. Було зрозуміло, що в наш час інформаційних технологій, перед молодим чоловіком відкрився обрій

перспективних можливостей. Проте цей же 2013 рік змінив долі мільйонів українців. Хоча тоді про це мало хто здогадувався.

22 листопада 2013 року студенти в Києві почали акцію протесту проти політики чинної влади. А вже за 3 місяці мирний протест перетворився на кривавий конфлікт між владою та революціонерами. Багато хто з учасників «Революції Гідності» заплатив життям за свою мрію про кращу Україну. Коли почалися події, на майдані Віллі шкодував, що не може захистити свою країну. Постійно повторював : «Краще б там помер з іншими хлопцями...ніж житиму пустим життям...так нічого й не зробивши»

Рідні стверджують, що хлопець з дитинства мріяв захищати кордони України. Хто міг передбачити, що ця місія випаде на долю покоління Вільгельма?

11 квітня 2014 р. він став курсантом 7 навчальної групи третього відділу підготовки молодших спеціалістів Навчального центру Державної прикордонної служби України в смт Оршанка Черкаської області. А вже 30 квітня Вільгельм прийняв присягу на вірність українському народові. Таємно від батьків він зголосився добровольцем в зону Антитерористичної операції. З початку червня – виконував завдання з охорони Державного кордону України в складі територіального угруповання «Кордон» на ділянках Східного регіонального Управління. 10 липня син привітав свого батька з днем народження по телефону, а вночі наступного дня Вільгельм загинув...

15 липня в Успенському соборі Мукачівської греко-католицької єпархії відбулася прощальна панахида за загиблим воїном Вільгельмом Штольцелем. Попрощатися з ним прийшло ціле місто. Коли виносили труну, люди вигукували: «Герої не вмирають!». Юного героя поховали на Мукачівському центральному кладовищі. І хоча тіло смертне та поки про людину пам'ятають – вона живе.

Президентом України 15 липня 2014 року був підписаний Указ «Про відзначення державними нагородами військовослужбовців Збройних сил України» та нагородив посмертно солдата Вільгельма Штолцеля орденом «За мужність» III ступеня.

24 липня 2014 року у великому залі виконавчого комітету Мукачівської міської ради відбулася церемонія передачі батькам Вільгельма Штолцеля ордену «За мужність».

31 липня 2014 року Мукачівська міська рада 6-го скликання на своїй 62-сесії назвала на честь Вільгельма Штолцеля вулицю, яка до того мала назву

«Бакуніна», а також безіменний раніше провулок в районі вулиць Герцена-Бакуніна.

„За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу Штолцелю Вільгельму Володимировичу присвоєне звання „Почесний громадянин міста Мукачева” (помертньо) (витяг з рішення Мукачівської міської ради від 26.03.2015р. № 36).

Читач може задати цілком резонне запитання: «Чому в такому невеликому творі, є так багато посилань на календарні дати?» Зробили ми це навмисно, щоб показати як небагато прожив Вільгельм. Небагато, але яскраво. Як та зірка, що падає з неба.

Відтак, і через багато років наші нащадки пам'ятатимуть імена тих, хто поклав своє життя, захищаючи Батьківщину. Саме так передається знання, саме так працює пам'ять народу, так виникають легенди, думи та казки. У переказах від одного покоління до наступного, від бабусі до онуків, від батька до сина, від учителя до учнів. Ми не маємо права знехтувати тим дорогоцінним скарбом, який подарував нам Бог, а зберіг для кожного з нас Вільгельм Штолцель – нашим життям.

Не змарнуймо його, навчімося цінувати кожен мить, спробуймо зробити бодай щось корисне для ближнього і для себе. Так-так – для себе. Адже саме з відносин із собою розпочинаються усі наші дії. Вони впливають на вчинки наших близьких, сусідів, знайомих, незнайомих і так у круговерть життя, а далі знову, за дивним «законом бумеранга» що вийшло від нас, повертається назад.

Тож, шукаючи орієнтирів у житті, згадай: «Чиє ім'я у заголовку?»